

I SKYRIUS

...nepasakyčiau, kad linksmai leidžiu laiką, bet nėra ir labai blogai. Ten yra moterų, o kur yra moterų, aš ne-nuobodžiauju.

– Iš Maiklo Stirlingo laiško
pusbroliui Džonui, Kilmartino hercogui,
rašyto iš 52-o pėstininkų pulko
per Napoleono karą

Kiekvienas žmogus išgyvena lemtingą gyvenimo akimirką. Po-veikis būna toks stiprus, toks aiškus ir toks visaapimantis, kad atrodo, lyg kas būtų smogęs į krūtinę – net kvapą užima. Ir tada supranti, visa savo esybe *supranti*, kad gyvenimas niekada nebebus koks buvęs. Nelieta nė menkiausios abejonės, kad viskas pasikeis.

Maiklui Stirlingui taip nutiko pirmą kartą išvydus Frančeską Bridžerton.

Maiklas Stirlingas visą gyvenimą vaikėsi moterų, ir moterys lipte lipo prie jo. Jis gudriai šypsodavosi ir leisdavosi pagaunamas, o tada viską apversdavo aukštyn kojomis ir pats tapdavo nugalėtoju. Su moterimis jis glamonėjosi, bučiavosi ir mylėjosi, bet niekada neįsileisdavo jų į širdį. O tada pamatė Frančeską Bridžerton

ir taip staigiai, taip stipriai įsimylėjo, kad net žemė išslydo iš po kojų.

Didžiam Maiklo liūdesiui, Frančeskos Bridžerton pavardė jau po trisdešimt šešių valandų turėjo pasikeisti; jie susitiko per vakarienę, surengtą būsimoms jo pusbrolio vestuvėms atšvęsti.

Kai būdavo maloniai nusiteikęs, Maiklas tai vadindavo likimo ironija.

Užėjus prastai nuotakai, parinkdavo visai kitokius žodžius.

Deja, pamilęs pusbrolio žmoną, jis dažnai jausdavosi subjures.

O taip, jis puikiai slėpė jausmus. Suprato, kad nedera rodyti apmaudo. Koks nors erzinausiai pastabus žmogus tai galėtų pastebėti ir – gink Dieve – imtų *kamantinėti*, kas nutiko. Maiklas Stirlingas gana pagrįstai didžiavosi savo gebėjimu apsimitinėti ir apgaulinėti (juk suvedžiojo tiek moterų, kad niekas nesuskaičiuotų, bet nė karto nebuvo iškviestas į dvikovą)... Tiesą sakant, iki šiol jis nemylėjo nė vienos moters; bjauriausia, kad įsimylėjus nepaprastai sunku vaidinti abejingą, ypač kai kas nors primygtinai apie tai klausinėja.

Taigi jis daug juokėsi, vaizdavo linksmą ir toliau gundė moteris, o pasiguldęs jas į lovą dažniausiai užsimerkdavo. Jis visiškai liovėsi lankęs bažnyčia, nes nebematė prasmės melstis už savo sielą. Be to, netoli Kilmartino esanti parapiinė bažnyčia buvo statyta 1432 metais, ir aptrupėję akmeniniai mūrai tikrai nebūtų atlaikę tiesioginio žaibo kirčio.

Juk jei Dievas užsimanytų nutrenkti nusidėjėlį, geresnio taikinio už Maiklą Stirlingą nerastų.

Maiklas Stirlingas – nusidėjėlis.

Mintyse regėjo šį užrašą ant savo vizitinės kortelės. Būtų tokių ir prisispausdinęs, nes mėgo juodą humorą, bet žinojo, kad jo motina tai pamačiusi kristų negyva.

Gal jis ir buvo pašėlęs, bet nematė reikalo kankinti jį pagimdžiusią moterį.

Keista, bet su visomis kitomis moterimis jis nesijautė daręs nuodėmę. Žinoma, jos pačios to norėjo; juk nesuviliosi moters, kuri to nepageidauja, jei tik viliojimą supranti tikrąja to žodžio prasme ir nepainioji jo su prievarta. Jos išties to geisdavo, o jei ne, jei Maiklas pajusdavo, kad joms darosi nejauku, nususukdavo ir nueidavo. Jo aistra niekada netapdavo nevaldoma, taigi jis bet kada galėdavo greitai ir ryžtingai pasitraukti.

Be to, jis nesuviliojo nė vienos nekaltos mergaitės ir nė karto nesimylėjo su ištekėjusia moterimi. Gerai jau, negražu sau meluoti, net jei apgaudinėji visus kitus – jis miegojo su ištekėjusiomis moterimis, su daugybe jų, bet tik su tomis, kurių vyrai buvo pašlemėkai ir kurios jau turėjo dvi vyriškos lyties atžalas; tris, jei vienas berniukas būdavo ligotas.

Juk reikia laikytis taisyklių.

Bet šitai... šitai buvo visiškai nepriimtina. Pasibaisėtina. Šis vienintelis nusižengimas (o jų jis padarė daug) nenuplaunamai suteršė jo sielą, ar bent jau – kadangi jam užteko jėgų pasipriešinti geismui – ją gerokai sutepė. Nes... nes...

Jis geidė pusbrolio žmonos.

Jis geidė Džono žmonos.

Džono.

Džonas, velniai rautų, jam buvo kaip tikras brolis. Jo tėvui mirus, Džono šeima jį užaugino. Džono tėvas jį išauklėjo ir išugdė tikru vyru. Džonas...

Po perkūnais. Negi jam tikrai reikėjo šitaip pasielgti? Jis būtų galėjęs savaitę vardyti priežastis, kodėl, įsimylėjęs Džono žmoną, keliaus tiesiai į pragarą. Ir vis dėlto nė viena tų priežasčių nepakeis paprastos tiesos.

Jis negali jos turėti.

Niekada negalės turėti Frančeskos Bridžerton-Stirling.

Bet išmaukti dar vieną taurelę jis tikrai galėjo. Taip pagalvojęs prunkštelėjo, atsirėmė į sofos atlošą ir, užsikėlęs čiurną ant kelio, ėmė stebėti juos kitame kambario gale besijuokiančius ir besišypsančius, žiūrinčius vienas į kitą iki šleikštulio meilėmis akutėmis.

– Taip ir padarysiu, – pranešė jis ir užsivertė taureį iki dugno.

– Ką sakei, Maiklai? – paklausė Džonas. Jo klausa, kaip visada, buvo velnioniškai aštri.

Maiklas nutaisė itin tikrovišką šypseną ir kilstelėjo taureį.

– Ištroškau, – tarstelėjo, saugodamas aukštuomenės vakarėlių liūto įvaizdį.

Jie buvo Londone, Kilmartinų rūmuose, o ne Kilmartine (tai yra, ne rūmuose, ne pilyje, tiesiog Kilmartine) Škotijoje, kur prabėgo jūdvių vaikystė, ir ne kituose Kilmartinų rūmuose Edinburge. Maiklas dažnai pagalvodavo, kad jo protėviai neišsiskyrė itin lakia vaizduote, nes buvo dar ir Kilmartinų troba (jei tik dvidešimt dviejų kambarių namą galima taip vadinti), Kilmartino abatija ir, žinoma, Kilmartino dvaras. Maiklas neturėjo suprati- mo, kodėl nė vienas jų nesumanė kuriai nors rezidencijai duoti savo vardo; pagalvojo, kad „Stirlingų rūmai“ skambėtų gana didingai. Spėjo, kad ambicingi – ir menkos vaizduotės – senieji Stirlingai buvo taip apsvaigę nuo ką tik įgytos hercogystės, kad jiems nė į galvą neatėjo pavadinti namus kaip nors kitaip.

Maiklas prunkštelėjo į viskio taureį. Net keista, kad jis negeria Kilmartinų arbatos ir nesėdi Kilmartinų epochos krėsele. Tiesą sakant, jei jo senelė būtų įstengusi to pasiekti, neįtraukdama šeimos į prekybos verslą, veikiausiai dabar jis kaip tik tai ir darytų. Senoji matriarchė taip didžiavosi savo padėtimi, kad galėjai pamanyti,

jog ji gimė Stirlingų šeimoje, o ne į ją atitekėjo. Jos akimis Kilmartino grafienė (ji pati) savo svarba nenusileido kur kas aukštesnės kilmės asmenims, todėl kai į puotų menę ją įvesdavo po markizės ar hercogienės, nepatenkinta purkštaudavo.

Tikra karalienė, atsainiai pamanė Maiklas. Pagalvojo, kad jo senelė prieš karalienę, be abejo, būtų atsiklaupusi, bet neišsivaizdavo jos reiškiančios pagarbą kuriai nors kitai moteriai.

Frančeska Bridžerton jai būtų tikusi. Be abejo, sužinojusi, kad Frančeskos tėvas tebuvo vikontas, ji būtų raukiusi nosį, bet Bridžertonai – sena, labai garsi, o prireikus ir įtakinga šeima. Be to, Frančeska vaikščiojo tiesia nugara ir atrodė išdidi, o jos humoras būdavo suktas ir triuškinantis. Jeigu ji būtų penkiasdešimčia metų vyresnė ir ne tokia graži, sudarytų puikią kompaniją senelei Stirling.

Ir štai Frančeska, ištekėjusi už jo pusbrolio Džono, tapo Kilmartino hercogiene. Džonas buvo metais jaunesnis už Maiklą, bet su juo buvo elgiamasi pagarbiai, kaip su vyresnėliu – juk jis turėjo paveldėti titulą. Jų tėvai buvo dvyniai, bet Džono tėvas pasaulį išvydo septyniomis minutėmis anksčiau nei Maiklo.

Tai buvo septynios lemtingiausios minutės Maiklo Stirlingo gyvenime, nors tada jo dar nebuvo šiame pasaulyje.

– Ką veiksime per antrąsias vestuvių metines? – eidama per salę ir sėsdamasi prie fortepijono paklausė Frančeska.

– Ką tik panorėsi, – atsakė Džonas.

Frančeska atsisuko į Maiklą, jos akys net ir žvakių šviesoje atrodė stulbinamai žydros. O gal jis tik žinojo, kad jos žydros? Regis, pastaruoju metu jo sapnai būdavo žydri. Frančeskos žydrumas – taip reikėtų pavadinti šią spalvą.

– Maiklai? – kreipėsi ji. Iš tono buvo aišku, kad kartoja tai antrą kartą.

– Atleiskit, – tarė jis ir apdovanojo ją kreiva šypsenėle, retai dingstančia nuo jo veido. Kai šitaip šypsodavosi, niekas rimtai į jį nežiūrėdavo, bet toks, žinoma, ir buvo tikslas. – Neišgirdau.

– Ar turit minčių? – paklausė ji.

– Apie ką?

– Apie mūsų metines.

Jausmas buvo toks, lyg ji smeigtų jam į širdį ietį. Bet jis tik patraukė pečiais, nes buvo neįtikėtinais geras aktorius.

– Tai ne mano metinės, – priminė jai.

– Žinau, – atsakė ji.

Maiklas į ją nežiūrėjo, bet balsas skambėjo taip, lyg ji vartytų akis.

Tik Frančeska akių nevirtė. Maiklas buvo tuo tikras. Per pastaruosius dvejus metus iki skausmo ją pažino ir žinojo, kad ji akių nevirto. Sarkazmą, ironiją ar pašaipą ji perteikdavo balsu ir ta savita lūpų išraiška. Jai nereikėjo vartyti akių. Ji įdėmiai pažvelgdavo tau į veidą, vos vos pakėlusį lūpų kampučius ir...

Maiklas sunkiai nurijo seiles ir, norėdamas tai nuslėpti, sriubtelėjo gėrimo. Tai, kad jis tiek daug laiko praleido tyrinėdamas pusbrolio žmonos lūpų linkį, nesakė apie jį nieko gero.

– Patikėkit, – pirštų galais tingiai braukdama per fortepijono klavišus, bet jų nespausdama, pridūrė Frančeska. – Puikiai žinau, už ko esu ištekėjusi.

– Nė neabejoju, – sumurmėjo jis.

– Ką?

– Tai ką ten norėjot pasakyti? – paklausė jis.

Ji aikštینگai patempė lūpą. Maiklas gana dažnai matydavo šią išraišką, ypač jai bendraujant su broliais.

– Klausiau jūsų patarimo, – tarė ji, – nes jūs visada toks linksmas.

– Aš visada linksmas? – pakartojo jis, žinodamas, kad pasaulis jį tokį ir mato – netgi praminė Linksmuoju Padūkėliu, – bet nenorėdamas, kad Frančeska taip apie jį galvotų. Jam nepatiko, kad ji laiko jį lengvabūdžiu, tuščiu žmogumi.

– Nesutinkat? – paklausė ji.

– Žinoma, sutinku, – sumurmėjo jis. – Tiesiog nesu pratęs, kad manęs klaustų patarimo dėl vestuvių metinių – juk iš pirmo žvilgsnio matyti, kad neturiu santuokai reikalingų gebėjimų.

– To tikrai nematyti iš pirmo žvilgsnio, – paprieštaravo ji.

– Su ja verčiau nesiginčyk, – sukikeno Džonas ir patogiau įsitaisė krėslė su rytiniu „Times“ numeriu.

– Jūs dar neišbandėt santuokos, – pabrėžė Frančeska, – tai kaip galite žinoti neturįs tam gabumų?

Maiklas vargais negalais šyptelėjo.

– Manau, tai akivaizdu visiems, kas tik mane pažįsta. Beje, kam man tuoktis? Neturiu nei titulo, nei nuosavybės...

– Tu turi žemės, – nutraukė jį Džonas, parodydamas, kad klausosi jų iš už laikraščio.

– Labai nedaug, – pasitaisė Maiklas, – ir tą mielai paliksiu jūsų vaikams, nes iš tavęs, Džonai, ir esu gavęs.

Frančeska žvelgė į savo vyrą, ir Maiklas tiksliai žinojo, ką ji mąsto: kad Džonas tą žemę atidavė pusbroliui, norėdamas jo gyvenimui suteikti prasmę. Prieš kelerius metus grįžęs iš kariuomenės Maiklas neišmanė, ko griebtis. Džonas niekada apie tai nekalbėjo, bet Maiklas žinojo, kad jis jaučiasi kaltas nesikovęs žemyne už Angliją ir sėdėjęs namie, kai Maiklas vienas stojo į pavojų.

Tačiau Džonas buvo hercogystės paveldėtojas. Jis privalėjo vesti, būti vaisingas ir daugintis. Iš jo buvo tikimasi, kad liks namie.

Maiklas dažnai susimąstydavo, ar tik ta žemė – dvidešimt akrų su gana žaviu ir jaukiu dvaro pastatu – buvo Džono atgailos auka. Įtarė, kad panašiai mąsto ir Frančeska.

Tačiau ji nieku gyvu to nepaklaustų. Frančeska gerai pažinojo vyrus, veikiausiai dėl to, kad augo apsupta brolių. Ji gerai suprato, ko nedera klausinėti.

Maiklui tai kėlė šiokią tokį nerimą. Jam atrodė, kad gerai slepia jausmus, bet jeigu ji *žino*? Frančeska, be abejo, niekada apie tai neprasitartų, net neužsimintų. Jis įtarė, kad šiuo atžvilgiu jiedu panašūs – jei Frančeska ir įtaria, kad jis ją įsimylėjęs, *niekaip* to neparodys.

– Manau, jums reikėtų nuvykti į Kilmartiną, – staiga pasakė Maiklas.

– Į Škotiją? – pasitiksline Frančeska, švelniai spausdama B klavišą. – Prieš pat sezono atidarymą?

Maiklas pakilo, staiga užsigeidęs iš ten dingti. Išvis nereikėjo ateiti.

– Kodėl gi ne? – nerūpestingai paklausė. – Jums ten patinka. Džonui ten patinka. Kelionė ne tokia jau ilga, jei kariatos spyruoklės geros.

– O tu važiuotum su mumis? – paklausė Džonas.

– Nemanau, – šiurkštokai atsakė Maiklas.

Tarsi jis labai norėtų žiūrėti, kaip jie švęs vestuvių metines. Deja, tik būtų priverstas galvoti apie tai, ko niekada neturės. O tada atsirastų kaltės jausmas. Ir veikiausiai labai stiprus. Ne, tokių švenčių jam nereikia – ir taip kasdien kovoja su savimi.

Negeisk savo pusbrolio žmonos.

Šitą Mozė veikiausiai pamiršo užrašyti.

– Turiu daug darbo, – paaiškino Maiklas.

– Mat kaip? – Frančeskos akys sužibo iš smalsumo. – Ir kokio?

– Ak, pati žinot, – gudriai šypsodamasis atsakė jis. – Turiu pasiruošti betiksliam ir beprasmiam gyvenimui.

Frančeska atsistojo.

O Dieve, ji atsistojo ir priėjo prie jo. Blogiausia, kai ji prisiliečia.

Frančeska uždėjo ranką jam ant peties. Maiklas pasistengė nesigūžti.

– Man nepatinka, kai taip šnekat, – tarė ji.

Maiklas pažvelgė pro jos petį į Džoną, kuris pakėlęs laikraštį vaizdavo, kad jų nesiklauso.

– Tai ką, jau tapau jūsų projektu? – ne itin maloniai paklausė Maiklas.

Frančeska atšlijo.

– Jūs mums rūpit.

Mums. *Mes*. Ne *man*, ne *Džonui*. Mums. Subtilus priminimas, kad jie yra vienas vienetas. Džonas ir Frančeska. Lordas ir ledi Kilmartinai. Ji, žinoma, norėjo pasakyti ką kita, bet jis visą laiką girdėdavo tik tai.

– Ir jūs man rūpit, – atsakė Maiklas, laukdamas, kada kambarį užplūs skėriai.

– Žinau, – nepastebėjusi, koks jis įsitempęs, tarė Frančeska. – Geresnio pusbrolio su žiburiu nerastum. Bet aš noriu, kad būtumėt laimingas.

Maiklas dirstelėjo į Džoną, žvilgsniu aiškiai prašydamas: „Gelbėk!“

Džonas liovėsi vaidinęs, kad skaito, ir pasidėjo laikraštį.

– Frančeska, mieloji, Maiklas – suaugęs vyras. Jis ras laimę ten, kur jam atrodys tinkama. Ir tada, kai jam atrodys tinkama.

Frančeska sučiaupė lūpas ir Maiklas suprato, kad ji suirzusi. Jai nepatikdavo, kai kas prieštaraudavo, ir ji nieku gyvu nenorėdavo

sutikti, kad galbūt nepajėgs pagal savo valią sutvarkyti ją supančio pasaulio su jo gyventojais.

– Turiu supažindinti tave su savo seserimi, – tarė ji.

Dievulėliau.

– Aš pažįstamas su jūsų seserimi, – greitai atsakė Maiklas. – Tiesą sakant, su visomis. Netgi su ta, kuri dar nemoka vaikščioti.

– Ji ne... – Frančeska nutilo, sukando dantis. – Sutinku, Hiacinta dar per jauna, bet Eloiza...

– Aš nevesiu Eloizos, – kirste nukirto Maiklas.

– Nesakiau, kad turit ją vesti, – tarė Frančeska, – tik sušokit vieną kitą šokį.

– Jau šokau, – priminė jis. – Ir daugiau nieko neketinu daryti.

– Bet...

– Frančeska, – nutraukė ją Džonas.

Balsas buvo švelnus, bet reikšmė aiški. *Liaukis*.

Maiklas būtų galėjęs jį išbučiuoti už šį įsikišimą. Džonas, žinoma, galvojo, kad gelbsti pusbrolių nuo įkyraus žmonos bakštinimo; jis niekaip negalėjo žinoti tiesos, kad Maiklas bando išvengti dar vienos nelaimės – įsimylėti ne tik pusbrolio žmoną, bet ir pusbrolio žmonos seserį.

Dieve mano, vesti Eloizą Bridžerton. Gal Frančeska jį nori *pribaigti*?

– Mums reikėtų visiems trims pasivaikščioti, – staiga pasiūlė Frančeska.

Maiklas dirstelėjo pro langą. Diena artėjo link pabaigos, dangus buvo apniukęs.

– Ar ne per vėlu? – paklausė.

– Tikrai ne, jei tave lydi du stiprūs vyrai, – atsakė Frančeska. – Be to, Meifero gatvės gerai apšviestos. Mums niekas negresia. – Ji pasisuko į vyrą. – Ką pasakysi, mielasis?

– Šįvakar manęs dar laukia susitikimas, – dirstelėjęs į kišeninį laikrodį tarė Džonas. – Galėtum pasivaikščioti su Maiklu.

Dar vienas įrodymas, kad jis nieko nenutuokia apie Maiklo jausmus.

– Judu visada taip smagiai leidžiat laiką, – pridūrė Džonas.

Frančeska atsikusio į Maiklą ir nusišypsojo, dar per colį išskverbdoma į jo širdį.

– Eime? – paklausė. – Pagaliau nustojo lyti ir aš labai norėčiau įkvėpti bent gurkšnelį gryno oro. Visą dieną jaučiuosi lyg nesava.

– Žinoma, – sutiko Maiklas, nes visi žinojo, kad jo nelaukia jokie darbai. Maiklas gyveno nerūpestingą gyvenimą ir neketino to keisti.

Be to, jis nebūtų įstengęs atsakyti Frančeskai. Suprato, kad turi laikytis nuo jos atokiai, kaip ir tai, kad nedera likti su ja vienudu. Ne, jis nepasiduos geismui, bet kam gi save šitaip kankinti? Nes vėliau, kai naktį vienas gulės lovoje, jį grauš kaltė ir aistra – daug maž lygiomis dalimis.

Tačiau, matydamas Frančeskos šypsena, jis niekaip negalėjo pasipriešinti. Be to, nebuvo toks stiprus, kad atsisakytų praleisti su ja valandėlę.

Juk nieko daugiau negaus. Nebus nei bučinių, nei reikšmingų žvilgsnių, nei prisilietimų. Nebus pašnibždomis tariamų meilės prisipažinimų ir aistringų dejonų.

Jam likusi tik jos šypsena ir draugija. O jis, apgailėtinas mulkis, mielai tai priima.

– Palūkėkit, – sustojusi tarpduryje paprašė ji. – Man reikia pasiimti apsiaustą.

– Paskubėk, – paragino Džonas. – Jau po septintos.

– Maiklas mane saugos, taigi nėra ko bijoti, – linksmi šypso damasi tarė ji, – bet nesijaudink, greitai grįšiu. – Paskui jos šypseną tapo išdykėliška. – Aš viską darau greitai.

Maiklas nusuko akis, o jo pusbrolis išraudo. Viešpatie aukščiausias, jis *tikrai* nenorėjo žinoti, ką reiškia „aš viską darau greitai“. Deja, šie žodžiai galėjo reikšti daugybę įvairiausių dalykų, ir visi jie buvo maloniai seksualūs. Ko gero, dabar jis visą valandą dėliosis juos galvoje ir įsivaizduos, kad tai daroma su juo.

Jis pasitampė kaklaraištį. Gal galėtų išsisukti nuo šio pasivaikščiojimo? Gal galėtų pareiti namo ir įlįsti į šaltą vonią? Arba, dar geriau, susirasti jo geidžiančią moterį ilgais kaštoniniais plaukais? O jei pasisektų, dar ir žydromis akimis.

– Atsiprašau dėl viso šito, – Frančeskai išėjus tarė Džonas.

Maiklas greitai pažvelgė į jį. Negi Džonas turėjo omeny jos užuominą?

– Dėl jos įkyrumo, – pridūrė Džonas. – Tu dar jaunas. Tau nebūtina tuojau pat vesti.

– Tu jaunesnis už mane, – tarė Maiklas, nes jam norėjosi pasiginčyti.

– Taip, bet aš sutikau Frančeską. – Džonas bejėgiškai skėstelėjo rankomis, tarsi tai viską paaiškintų. Žinoma, tai viską paaiškino.

– Nepykstu dėl jos įkyrumo, – atsakė Maiklas.

– Žinoma, pyksti. Matau iš akių.

Tai ir buvo bėda. Džonas *matė*, kas dedasi jo širdyje. Niekas kitas visame pasaulyje taip gerai jo nepažinojo. Džonas visada pastebėdavo, jei kas nors neduodavo jam ramybės. Stebuklas, kad Džonas nesuprato, *kas* Maiklą slegia.

– Paprašysiu, kad ji nebesuktų tau galvos, – tarė Džonas, – bet, žinok, ji tave bakština tik todėl, kad myli.

Maiklui vargais negalais pavyko išspausti šypseną. Bet prabilti jis neįstengė.

– Ačiū, kad vediesi ją pasivaikščioti, – stodamasis pasakė Džonas. – Visą dieną pliaupė lietus, tad ji šiek tiek subjurusi. Nemėgsta sėdėti namie.

– Kada tau susitikimas? – paklausė Maiklas.

– Devintą, – jiems žengiant į priemenę atsakė Džonas. – Susitiksiu su lordu Liverpuliu.

– Parlamento reikalais?

Džonas linktelėjo. Jis labai rimtai vertino savo pareigas Lordų Rūmuose. Maiklas dažnai susimąstydavo, ar taip pat rimtai žiūrėtų į darbą, jei būtų gimęs lordu.

Veikiausiai ne. Kita vertus, argi tai svarbu?

Maiklas matė, kaip Džonas pasitrynė kairįjį smilkinį.

– Viskas gerai? – paklausė. – Atrodai šiek tiek...

Jis neužbaigė sakinio, nes nežinojo, kaip Džonas atrodo. Tik matė, kad prastai.

O Džoną jis pažinojo. Kaip save patį. Gal net geriau nei Franceska.

– Velnioniškai skauda galvą, – sumurmėjo Džonas. – Visą dieną skaudėjo.

– Gal paprašyti, kad atneštų laudanumo?

Džonas papurtė galvą.

– Negaliu jo pakęsti. Nuo jo jaukiasi protas, o susitikimui su Liverpuliu man reikia blaivios galvos.

Maiklas linktelėjo.

– Atrodai išblyškęs, – tarė.

Nė pats nežinojo, kodėl tai pasakė. Netikėjo, kad tai pakeis Džono nusistatymą dėl laudanumo.

– Mat kaip? – paklausė Džonas ir raukydamasis dar stipriau suspaudė smilkinį. – Jei neprieštarauji, prigulsiu. Išvažiuoti turiu tik po valandos.

– Prigulk, – sumurmėjo Maiklas. – Gal paprašyti, kad kas nors prižadintų?

Džonas papurtė galvą.

– Pats paprašysiu kamerdinerio.

Frančeska nulipo laiptais, apsisiautusi ilgu aksominiu vidurnakčio mėlio apsiaustu.

– Labą vakarą, džentelmenai, – tarė, neabejotinai džiaugdama si nepadalytu vyrų dėmesiu. Bet nusileidusi žemyn susiraukė. – Brangusis, blogai jautiesi? – paklausė Džono.

– Tik galvą skauda, – atsakė Džonas. – Nieko tokio.

– Tau reikėtų prigulti, – tarė ji.

Džonas blausiai šyptelėjo.

– Ką tik pasakiau Maiklui, kad ketinu taip ir padaryti. Paprašysiu Saimono prižadinti mane, kad spėčiau į susitikimą.

– Su lordu Liverpuliu? – paklausė Frančeska.

– Taip. Devintą.

– Dėl Šešių Aktų?

Džonas linktelėjo.

– Taip, ir dėl grįžimo prie auksinės taisyklės. Jei prisimeni, pasakojau tau per pusryčius.

– Žiūrėk man... – ji nutilo ir šypsodamasi papurtė galvą. – Na, juk žinai, ką galvoju.

Džonas šyptelėjo, tada pasilenkė ir švelniai pabučiavo ją į lūpas.

– Mieloji, visada žinau, ką galvoji.

Maiklas apsimetė nežiūrįs į juos.

– Ne visada, – meiliai jį erzindama tarė Frančeska.

– Visais svarbiais reikalais, – patikino Džonas.

– Na, *tai* tiesa, – pripažino ji. – Ką gi, man nesiseka būti paslaptiniai.

Jis dar kartą ją pabučiavo.

– Labai džiaugiuosi, kad esi lyg atversta knyga.

Maiklas atsikrenkštė. Kodėl gi jam taip sunku? Juk Džonas ir Frančeska elgiasi įprastai. Žmonės apie juos šneka, kad jie kaip du žirniai ankštyje – visada puikiai sutaria ir karštai myli vienas kitą.

– Ateina naktis, – tarė Frančeska. – Reikia keliauti, jei dar noriu įkvėpti to gryno oro.

Džonas linktelėjo ir trumpam užsimerkė.

– Tu tikrai nesergi?

– Ne, aš sveikas, – atsakė jis. – Tik galvą skauda.

Frančeska įsikibo Maiklui į parankę.

– Grįžęs iš susitikimo būtinai išgerk laudanumo, – priėjusi prie durų per petį tarstelėjo ji. – Žinau, kad dabar to tikrai nedarysi.

Džonas sunkiai linktelėjo ir pasuko prie laiptų.

– Vargšelis, – žengdama į gaivų nakties orą tarė Frančeska. Giliai įkvėpė, tada atsiduso. – Negaliu pakęsti galvos skausmo. Visiškai numuša ūpą.

– O man jos niekada neskauda, – vesdamasis ją žemyn laiptais į gatvę pasigyrė Maiklas.

– Tikrai? – Ji pakėlė galvą ir jos lūpose šmėstelėjo iki skausmo pažįstama kreiva šypsenėlė. – Jūs tikras laimės kūdikis.

Maiklas vos nenusikvatojo. Štai jis, žingsniuoja vėl vakarą su mylima moterimi.

Laimės kūdikis.